

1. כאיד רג'בי

2. מרוואן תירו

3. ואסף אללו

4. חאלד עמורי

נגד

מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה והשומרון

בבית המשפט העליון בשבתו כבית-משפט גבוה לצדק

[5.9.89]

לפני המשנה לנשיא מ' אלון, והשופטים ג' כן, י' קדמי

[תקנות ההגנה \(שעת חירום\)](#), 1945, ע"ר תוס' 2, (ע) 855, (א) 1055, תקנה 119.

מיני-רציו:

* משפט חוקתי – שעת חירום – הריסת מבנים ואטימתם

העתירה נסבה על החלטתו של המשיב להורות על אטימת דירותיהם של העותרים, מכוח האמור בתקנה 119 [לתקנות ההגנה \(שעת חירום\)](#), 1945. הטעם להחלטה היה פעילותם החבלנית של העותרים. לטענת העותרים, תגרום אטימת הדירות לסבל קשה לבני משפחותיהם, ומטעמים אנושיים יש לאפשר להם להמשיך ולהתגורר בחלק של כל אחת מהדירות.

בית המשפט הגבוה לצדק פסק:

א. (1) מעשיהם החמורים של העותרים 1-4, אשר לא היססו להניח מטעני חומר נפץ בחנויות ולסכן כך את שלמות גופם וחיייהם של אזרחים שלווים, מצדיקים נקיטת האמצעים הקבועים בתקנה 119 [לתקנות ההגנה \(שעת חירום\)](#), ואין בסבל הכרוך בכך למשפחותיהם של העותרים כדי למנוע נקיטת אמצעים אלה (179 ב).

(2) המטרה של נקיטת האמצעים על-פי תקנה 119 [לתקנות ההגנה \(שעת חירום\)](#) היא, בעיקרה, התרעה והרתעה, ואין למצוא פסול בשיקוליו של המשיב לנקוט אותם בנסיבות דנן (179 ג).
עתירה למתן צו-על-תנאי. העתירה נדחתה.

ו' זחאלקה - בשם העותרים 1, 4;

א' אבו עטא - בשם העותרים 2-3;

י' גנסיין, עוזר ראשי לפרקליט המדינה - בשם המשיב.

פסק-דין

השופט י' קדמי: 1. לפנינו עתירה מטעמם של ארבעה עותרים, המופנית כנגד החלטתו של אלוף פיקוד המרכז ומפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון (להלן - המשיב), מכוח סמכותו לפי [תקנה 119 לתקנות ההגנה \(שעת חירום\)](#), 1945, להורות על החרמת הדירות הבאות בעיר העתיקה בירושלים ועל אטימת:

(א) דירת המגורים של העותר 1;

(ב) דירת מניח המטענים בקומת הקרקע בבית בו מתגורר העותר 2; (ג) דירת המגורים בה מתגורר העותר 3; (ד) הקומה השנייה בבית העותר 4.

2. בפתח הדיון לפנינו היום הוגשה לנו הודעה חתומה על-ידי עו"ד אבו עטא, בא-כוחם של העותרים 1-3, לפיה הם מבטלים את עתירתם ומבקשים עיכוב ביצוע אטימת דירותיהם למשך 30 ימים, על-מנת שיוכלו לפנות. באת-כוח המדינה מסכימה לעיכוב ביצוע האטימה לתקופה קצרה יותר, על-פי שיקול-דעתנו.

אשר-על-כן תידחה העתירה ככל שהיא מתייחסת לעותרים 1-3, ואטימת דירותיהם תעוכב למשך 15 ימים מהיום.

3. החלטתו של המשיב מבוססת על פעילותם החבלנית של ארבעת

העותרים, כפי שזו מפורטת בכתבי האישום שהוגשו נגדם לבית המשפט הצבאי בלוד בתיקים: 117/89, 114/89, 113/89, 116/89.

העובדות המפורטות בכתבי האישום הנ"ל מלמדות, כי העותרים 1-4 ייצרו שני מטעני חבלה בביתו של העותר 1 והטמינום בתוך כיכר לחם ובתוך חציל; וכי העותרים 1-3 הניחו את המטענים המוסווים הללו בשתי חנויות - האחת ברובע היהודי שבעיר העתיקה והשנייה בשכונת מאה שערים בירושלים - והתפוצצות המטען שהונח בשכונת מאה שערים גרמה לפציעתן של שלוש ילדות.

חומר הראיות שברשות התביעה הכללית מלמד, כי העותרים 1-4 הם שעמדו למעשה בראש החוליה, כאשר העותר 1 הוא המרכז את פעילותה ואילו העותר 4 הוא האחראי להכנת מטעני החבלה מבחינה מקצועית.

4. בא-כוחם של העותרים 11-4 - עו"ד זחאלקה - מיקד את טיעונו לפנינו בעניינו של העותר 1; הוא שם את הדגש על כך, שעותר זה ואביו צפויים לעונשי מאסר ממושכים בשל פעילות חבלנית, ואטימת דירת המשפחה תביא עמה סבל קשה לאישה ולילדיה הקטנים, שישארו ללא קורת גג. הצעתומשאלתו של עו"ד זחאלקה היא, כי מטעמים אנושיים תצומצם האטימה לחדר אחד בלבד, וכי יותר למשפחתו של העותר 1 להמשיך ולהתגורר ביתר החדרים.

גם לעניינו של העותר 4 מבקש עו"ד זחאלקה לצמצם את האטימה לחדר אחד מטעמים נושיים.

5. לא נוכל להיעתר לעותרים: מעשיהם החמורים של העותרים 11-4, אשר לא היססו להניח מטעני חומר נפץ - מוסווים בכיכר לחם ובחציל - בחנויות ולסכן בכך את שלמות גופם וחייהם של אזרחים שלווים, מצדיקים נקיטת האמצעים הקבועים בתקנה 119 לתקנות ההגנה (שעת חירום); ואין בסבל הכרוך בכל למשפחותיהם של העותרים כדי למנוע נקיטת אמצעים אלה.

המטרה של נקיטת האמצעים האמורים הינה, בעיקרה, התרעה והרתעה, ואין למצוא פסול בשיקוליו של המשיב לנקוט אותם במקרה דנן.

אשר-על-כן העתירה נדחית.

ניתן היום, ה' באלול תשמ"ט (5.9.89).